

Köszöntő sorok *Legányné Hegyi Erzsébet tiszteletére* – tanítványi szemmel –

A Kórus művészi munkáját számos alkalommal ismerték el rangos szakmai címekkel, díjakkal. Példaként említem a széles körű és megújuló műsorválasztás és a különböző stíluskörök jelentős alkotásainak előadásáért megítélt Kiváló Együttes és a Hangversenykórus kategória-minősítő címet, továbbá a Budapestért-díjat, melyet a hazai zenei életében végzett magas színvonalú alkotóműhelyi munkáért, a fővárosi énekkari mozgalomban vállalt vezető szerepért, továbbá a hagyományápoló és az újító törekvésekért kapta az együttes 2002-ben, megalakulásának 90. évfordulóján.

Örömmel jegyzem meg, hogy a felsorolt méltatások minden szava most a 100. születésnapon, a Magyar Örökség Díj odaítélésének az évében is változatlanul jellemzik a kórust, amely a magyar történelem drámai korszakai okozta kényszerű veszteségeken is mindig felül tudott emelkedni.

A Fővárosi Énekkar, ahogy a Budapestért Díj átvételekor, úgy most is énekszóval köszöni meg az adományozó nagylelkűségét és emlékezik mindazokra, akik az elmúlt évtizedekben sokat tettek a Kórus továbbéléseért, fennmaradásáért, sikeréért.

És hogy ez a további években, évtizedekben is így legyen, idézem a Fővárosi Énekkart nagyrabecsülő és többször vezénylő Bárdos Lajos latin jókívánságát** a Fővárosi Énekkarért szintén lelkesedő Lukin László fordításában:

*Cantemus,
quia cantare bonum est –
Cantemus,
quia cantare iucundum est –
Cantemus,
quia cantare amantis est.*

*Csak énekelj,
mert az ének jó dolog!
Csak énekelj,
mert az ének víg dolog!
Csak énekelj,
mert az énekben szív dobog!*

** Verba et voces: Bárdos Lajos. A vegyeskari Cantemus Debrecen Város Tanácsának felkérésére készült 1977-ben.

Az oklevél átvétele után az Énekkar köszönetét,
Liszt Ferenc: Cantatibus organis c. kórusművének előadásával
Nosedá Tibor vezényletével – tette méltóvá.

November 4-én ünnepli 85. születésnapját a szeretve tisztelt Tanárnő, bizonyára minden nyilvános külsőség nélkül, meghitt körben.

Közzétett pedagógiai munkáinak jelentőségéről szükségtelen volna hosszabban is szólnom: önmagáért beszél a tény, hogy azok a magyar szolfézs- és zeneelmélet-oktatás gyakorlatában a legáltalánosabban elterjedt, legfontosabbá vált kiadványok közé tartoznak. Módszerességükben, szisztematikus rendjükben, egyáltalán: tartalmuk s küllemük minden szempont szerinti igényességében, nem csupán keletkezésük korátlagát múlták messze fölül. Kizárólag mint érzékeltető példát írom le: hiába is észrevételezte egyszer egy kollégám, hogy a *Bach példatár* két kötetének évtizedeken át tartó térnyerése a hazai szolfézstanításban *mértékét tekintve* bizonyos egyoldalúsághoz vezetett: ugyan mi más helyettesíthetné ezeket a nagy formátumú összeállításokat? A Legányné Hegyi Erzsébet nevét viselő zeneelméleti tárgyú könyvek pedig témájukra nézve a legkoncentráltabb, egyben legrendszeresebb összefoglalások, amelyeket valaha is a kezemben tartottam.

Zeneelmélet és zeneelmélet-módszertan óráin ez az – írott formájában is a közelítésmódok változatosságával lenyűgöző – gazdagság *megelevenedett*, olyan praxis részeként, melynek egyik vagy másik, addig jól bejárt „ösvénye” helyébe szükség szerint az új lehetőségek akár dimenziónyi különbségű sokasága léphetett a pillanat leforgása alatt, s ahol így a didaktikai találmányok skálája kimeríthetetlennek, míg magának a didaxisnak a céltudatos intenzitása egyenesen páratlannak volt mondható. Az óráit uraló szellemi tisztaság-igény a legcsekélyebb üresjáratot sem tűrte meg, s a didaxis folyamatának mindennemű precizitása és módszeressége az elődöktől örökölt kapott szellemi javak tiszta formájú átadásának fontosságába vetett *hiten* alapult. E töretlen csoda láttán csak ámulni-bámulni lehetett, s ugyanez tette Legányné Hegyi Erzsébet óráit számunkra valódi műhellyé – Őt pedig igazi Mesterré a szó hagyományos, legnemesebb értelmében.

Módszertan-oktatása élő gyakorlatot jelentett tehát, melynek során azt sajátíthatta el leghamarabb és legkövetkezetesebben a kellően ráhangolt tanárjelölt, hogy módszereket nem *tanítani* kell, hanem *átadni*: bizonyos szellemi szigorral (melyet természetesen önmagával szemben alkalmazott legerősebben a Tanárnő), s Mesterként is a legnagyobb fokú szerénységgel és: alázattal. Hiszen mindez előfeltételét képezi annak, hogy valósággá válhasson mindennemű komoly tanítási praxis végső értelme, s az nem több és nem kevesebb, mint ahogy az idén évfordulós Hermann Hesse megfogalmazta főművében: tanító és tanítvány együtt kell szolgálnia a *szellemet*.

Láthattuk, hogy Legányné Hegyi Erzsébet viszonya egykori, saját mes-
tereikhez is a feltétlen szolgálat jegyében áll: utólag is megható például
visszaemlékezni arra, ahogyan időnként bevezetett egy-egy zeneelméleti
problémát – a Rá olyannyira jellemző szerénységgel –: „mi ezt Bárdos
tanár úrtól úgy tanultuk annak idején, hogy...”. Mintha nem is lettek
volna azóta saját gyűjtőmunkái azon a bizonyos területen! Dehogyan-
nem...

A didaxisnak ez a kivételes szintje: *művészet*. Azzal együtt: valódi Rend,
egy ezoterikus szellemi birodalomé, s mindez – ismét csak Hessét idézve
– „ég és a szellem igazi derűjében” fogant. Rejtett kert nyíló rózsája.

Sziklavári Károly

„Szomszédolás”

A Pécsi Kamarakórus és a Szegedi Bartók Béla Nőikar pécsi hangversenye

Október 6-án emlékezetesen szép hangversenynek lehettünk részesei a
pécsi Szent Ferenc Templomban. A *Szegedi Bartók Béla Nőikart* látta vendé-
gül a *Pécsi Kamarakórus*, akik ez év tavaszán már bemutatkozhattak
a Tisza-parti városban.

A Szegedi Bartók Béla nőikar, vezényel: Ordasi Péter

Nem az első a két város között az ilyen „szomszédolás”, hiszen koráb-
ban hasonlóan volt része a Kodály Gimnázium Bartók Leánykarának és
a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziuma Laudate Kórusának, tavaly
pedig a Kardos Pál-díjak átadásán énekelhetett a szakma kiválóságai előtt
a szegedi Fricsay Teremben a pécsi Szent Ferenc Templom Szeráfi Kórusa.

A Pécsi Kamarakórus, vezényel: Tillai Aurél

Rozgonyi Éva, Ordasi Péter, Tillai Aurél, Kertész Attila és Nagy Ernő
szakmai és baráti kapcsolatát is fémjelzik ezek a látogatások.

A vendég szegedi kórus 2006 óta énekel nőikarként, korábban *Rozgonyi Éva*
irányításával mint vegyes kar ért el számos hazai és nemzetközi sikert.
Ordasi Péter vezetésével emlékezetes látogatást tettek 2007-ben Rómába,
ahol a Szent Péter Bazilikában szolgálhattak szentmisén, 2008-ban pedig
a debreceni Bartók Béla Kórusversenyen nyertek I. díjat.

„Musica Sacra” hangverseny – szerepelt a meghívón, és valóban ezen
az estén a helyhez illő gyönyörűséges „szent” zenék hangzottak el átszel-
lemült, meghitt előadásban.

A Bartók Béla Nőikart *Rozgonyi Éva* Liszt- és Bartók Pásztor-díjas
karnagy és *Ordasi Péter* vezényelték, a *Pécsi Kamarakórust* pedig *Tillai Aurél*
Liszt- és Magyar Örökség-díjas karnagy irányította. Közreműködtek:
Lucz Ilona (zongora), Dr. Kopjár Gábor (orgona), Tillai Tímea (ének) és
Barcza Szilvia (gordonka).

Mindkét énekkar rendkívül változatos műsorral készült erre az ünne-
pi hangversenyre, elsősorban latin nyelvű kórusok hangzottak el a hely-
szellemének megfelelően Sweelinck, Verdi Liszt, Brahms, de nem hiá-
nyoztak a Kodály-művek sem Szép könyörgés, 150. genfi zsoltár, valamint
a kortárs szerzők magyar és latin nyelvű énekei: V. Nees, Tillai Aurél,
Kara József, Huszár Lajos, Orbán György művei.